

i § 4., at den længstlevende Ægtefælle kan overtage Forpagtningen, altsaa vedblive at beholde den, hvis han eller hun har Æst dertil. Dette var altsaa vistnok en Mangel, der blev klaget over, uden at der var Grund til Klage. Det er ligeledes blevet omtalt her, at man helst burde affasse al Tilladelse for Godseierne til at bortforpagte, ogsaa under den anden Form, paa 50 Aar, og dette kunde jeg heller ikke have Noget imod. Dengang jeg ifjor havde indbragt Sagen her i Thinget, fremkom der en Ytring fra den daværende Indenrigsminister, som gik ud paa, at han kunde have tænkt sig, at der kunde have været Anledning til at være endnu mere radical i saa Henseende, at man gjerne kunde have forlangt, at alle Forpagtninger bleve afflaffede, og det glædede mig meget at høre en saadan Ytring fra den daværende ærede Indenrigsminister; thi det er jo altid bedre, at en saadan Anerkjendelse af Maadehold kommer fra Regjeringens Side, end at denne skulde have anset over, at man var gaaet for vidt. Nu foreligger Sagen imidlertid saaledes for os, at dette Spørgsmaal har været reist i Landsthinget og har faaet sin Afgjørelse derhen, at Landsthinget ikke er gaaet ind derpaa. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, at det efter den Betragtningssmaade, jeg i det Hele har af denne Sag, vilde være en Feil, om man nu her vilde forsøge paa at indføre en dertil sigtende Bestemmelse; men jeg vil gaae et Skridt videre og sige, at det er mig meget om at gjøre, at vi faae en Lov om det omhandlede Forhold, og ihvorvel der som sagt er blevet paapeget en eller anden, dog vistnok mindre væsentlig Mangel ved Loven, saa raader jeg til, at vi tage den, som den foreligger, saa ere vi Herrer over, at der bliver gjort et saadant Skridt. Man maa jo erindre, hvad der allerede er blevet omtalt, at hverken Fæstevæsenet eller Forpagningsretten bliver afflaffet, selv om den Lov gaaer igjennem, som herfra er kommen ind i det andet Thing, og som vel i sin Titel bærer Navn af Fæstes Overgang til Selveiendom, men dog i en enkelt Paragraph opretholder det for en meget lang Fremtid. Naar dette er Tilfældet, saa forekommer det mig, at der er

al Anledning til, at man fjerner det Forhold, hvorover der ifjor er blevet klaget; thi det maa erindres, at Marsagen til, at et Lovforslag om denne Gjenstand blev indbragt her ifjor, var Klage over Misbrug af den Ret, som Godseierne have i Genhold til den gamle her citerede Forordning. Efter det Foredrag, der er blevet holdt af det ærede Medlem for Holbæll Amts 4de Valgkreds, finder jeg forøvrigt ingen Anledning til opholde det ærede Thing længere, men skal stemme for Sagens videre Fremme og tilraade Egesindede at gjøre det Samme. Det skulde glæde mig, om vi saa snart som muligt kunde faae denne Lov, fordi jo enhver Dag kan bringe Tilfælde tilstede, hvor den gamle gjældende Lovbestemmelse kan blive misbrugt, og jeg vilde beklage, om det skulde blive Tilfældet. Om ogsaa Loven kan have en eller anden Mangel, saa ere disse dog ikke værre, end at de kunne bæres, og de yderligere Bestemmelser, der ere optagne, ere jo netop optagne, fordi det var en Lov, der angik praktiske Forhold. Jeg kan ikke see Andet, end at Bestemmelserne i det Hele taget ere ret klare; et enkelt Punkt har man ladet staae ubestemt, men i den Henseende seer jeg ikke, at man er værre stillet, end om Loven ikke kom ud, hvorimod man er bedre stillet i de øvrige. Altsaa raader jeg til snarest muligt at fremme denne Lov.

Formanden: Folkethingsmanden for Maribo Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Frederiksen: Jeg frasalder det.

Formanden: Folkethingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds har Ordet.

H. C. D. Müller: Det Forhold, som nærværende Lovforslag angaaer, er i og for sig ikke et Forhold, som jeg ønsker maa udvide sig i Landet, men, som jeg ved en anden Leilighed har sagt, afsjer jeg det desuagtet, paa Grund af de ganske eiendommelige Forhold, der have udviklet sig efter Lovens af 1861, for nødvendigt, at man kommer til en saadan Ordning. Jeg er derfor ogsaa paa Grund af disse eiendommelige Forhold ganske enig